

noget, der, tror jeg, i den danske befolkning vil spille en betydelig rolle.

I den sidste fase af forhandlingerne har Danmark tre hovedmål: For det første at fastholde, gerne udbygge, de betydelige resultater, der allerede er opnået på de områder, hvor vi har fremsat forslag. For det andet at sikre løsninger, der respekterer de danske forbehold. Det har været et mål fra starten; det er det fortsat. For det tredje at skabe resultater på det institutionelle område, der skaber et godt grundlag for forhandlingerne om EU's udvidelse med landene i Central- og Østeuropa.

Og lad mig knytte an til statsministerens indledning: Vi står over for en forceret fase til sidst. Jeg føler, at vi er godt rustet til at kunne varetage danske synspunkter.

Forhandling

Ove Fich (S):

Vi bevæger os nu ind i den afsluttende fase af forhandlingerne på EU's regeringskonference. I en sådan afslutning bliver diskussionen ofte af meget teknisk og juridisk karakter. Det er derfor vigtigt endnu en gang at standse op og huske på, hvad der egentlig er formålet med regeringskonferencen.

Formålet er at skabe fundamentet for udvidelsen af EU med ansøgerlandene i Central- og Østeuropa. Uden at vi i EU gennem regeringskonferencen skaber de nødvendige forudsætninger, ligesom ansøgerlandene selv har reformeret sig økonomisk og politisk, vil en udvidelse af EU ikke kunne finde sted.

Det betyder derfor, at det kun er dem, der er klar til at tage et ansvar og bære EU's regeringskonference igennem i de resterende forhandlinger og i den efterfølgende ratifikation, der kan få del i æren for, at vi om nogle år kan samle Europa på tværs af det nu hedengangne Jerntæppe gennem Europa.

Men formålet med regeringskonferencen har også været at skabe et bedre EU, som borgerne er mere tilfredse med. Det havde nogle borgerlige partier både her og hisset svært ved at forstå i starten, og jeg tror såmænd ikke, at alle har forstået det endnu.

Der er endnu en række problemer i forhandlingerne, som skal løses, før vi kan sætte punktum for arbejdet på topmødet i Amsterdam. Først og fremmest er der de institutionelle spørgsmål, som skal sikre, at et EU med 25 lan-

de, ja, måske endda flere, kan fungere. Og der er diskussion om antallet af kommissærer, hvor der ikke skal være den mindste tvivl om Socialdemokratiets holdning: Vi insisterer på en dansk kommissær.

Der er størrelsen af Europa-Parlamentet, hvor vi finder, at det er fornuftigt med en begrænsning, og at det hollandske forslag om 700 medlemmer er ganske realistisk. Der er stemmevægten i Ministerrådet. Her ønsker vi, at man ikke rører ved de eksisterende stemmevægte, men vil godt i overensstemmelse med det danske forhandlingsudspil kunne acceptere det såkaldte dobbelte flertal, det vil sige, at der ikke blot skal være kvalificeret flertal for at vedtage et forslag, men at de pågældende lande også tilsammen skal udgøre 50, måske 60 pct. af EU's befolkning.

Et andet endnu ikke færdigforhandlet område er retlige og indre anliggender. Vort ønske er helt klart, at dette fortsat skal være et mellemstatsligt samarbejde. Vi mener, at der er masser af muligheder for en effektivisering af samarbejdet, og ikke mindst Danmark har gennem årene presset på. Det er glædeligt at konstatere, at der er enighed om, at politisamarbejdet skal forblive mellemstatsligt, og at det inden for disse rammer skal fortsætte den positive udvikling, det er inde i.

Det er også glædeligt, at der lægges op til bedre beslutningsmetoder inden for det mellemstatslige samarbejde. Især ideen om, at konventioner skal kunne træde i kraft, når et flertal af EU-landene har ratificeret dem, finder vi er en klar forbedring. Men det store flertal af EU-landene ønsker øjensynlig, at samarbejdet om asyl, indvandring, fri bevægelighed for personer m.v. samles under det overnationale samarbejde.

Man spørger sig unægtelig, hvad motivet hertil er, for der er stor forskel i landenes holdninger. Nogle lande ønsker byrdefordeling omkring flygtningeproblemer, andre gør det modsatte.

Derfor frygter vi, at man i virkeligheden bruger energien på at diskutere institutionelle ændringer frem for det, der er substansen i problemet, nemlig den manglende politiske vilje til i fællesskab at løse problemerne omkring asyl og indvandring. Danmark ønsker som sagt ikke, at dette samarbejde skal gøres overnationalt.

Omvendt har vi i Edinburgh-Afgørelsen accepteret, at de andre lande kan foretage denne ændring. Det betyder, at det retlige samarbejde